

[Statsministeren.]

vel rimeligt at tage de tre forudgående år og sammenligne med. Gør vi det, vil man se, at fra juli 1964 til juli 1967 steg reguleringspristallet med 19 pct. eller omkring 6 pct. årligt i gennemsnit. Fra juli 1968 til juli 1971 steg reguleringspristallet med 14 pct. eller med $4\frac{1}{2}$ pct. om året. Nu kunne jeg have megen glæde af at gå ud og sige: det viser altså, at denne regering har været i stand til at præstere en prisudvikling 25 pct. bedre for lønmodtagerne og bedre for befolkningen end den forrige regering, men jeg gør, som jeg gjorde før — jeg siger: jeg synes, at også det er for meget.

Det er også for meget, selv om vi i den sidste tid er blevet hjulpet af, at prisudviklingen i andre lande er løbet endnu stærkere på det seneste end i Danmark. Når man nu vil være så hård — og det føler man åbenbart man er nødt til — så all right, så lad os gå ind på denne sammenligning; da vil man se, at den er ikke helt så enkel, som hr. Per Hækkerup siger.

Til trods for, hvad jeg her har sagt om sammenligningsgrundlaget, vil jeg gerne sige, at regeringen lægger en afgørende vægt på, at vi i de kommende år yderligere kan få dæmpet stigningen i priser og omkostninger. Det må ske gennem en bedre samordning af fastsættelsen af pengeindkomsterne for de forskellige indkomstgrupper. Og det er vel her, der er en afgørende forskel mellem os og socialdemokratiet.

Forleden aften sagde hr. J. O. Krag i sin diskussion med mig, at indkomstpolitik er noget, han kun kan forestille sig i en akut og faretruende situation, og så henviste hr. J. O. Krag i øvrigt til, at der var ikke noget andet land, der har klaret sine problemer ved at føre indkomstpolitik. Hertil vil jeg nu for det første sige, at i det omfang indkomstpolitiske indgreb kan gavne vor økonomi — og det mener vi i regeringen altså i høj grad de kan — så foretrækker vi, at de bliver brugt, inden vi har bragt os ind i en akut og faretruende situation. I det hele taget tvivler vi på, at indkomstpolitik, hvis den skal være virksom, kan opfattes som en engangsforestilling i smag med helhedsløsningen i 1963 — hvilket ikke er noget angreb, det ved hr. J. O. Krag; på helhedsløsningen i 1963. Det, vi må stille efter, er en

mere permanent omlægning af den måde, indkomstfastsættelsen sker på.

For det andet har regeringen aldrig givet udtryk for, at vi skulle klare vore økonomiske problemer alene gennem indkomstpolitiske foranstaltninger. Det, vi har peget på, er, at en afdæmpning af stigningen af pengeindkomsterne er blevet et nødvendigt supplement til penge- og finanspolitikken. I den henseende er det blevet brugt andre steder. Det er også blevet brugt af socialdemokratiske regeringer. Man kan blot her nævne Wilsons forsøg i England. Men i øvrigt er baggrunden for, at vi finder en form for samordning af indkomstdannelsen nødvendig, jo netop den, at vi gennem en lang årække har haft en pris- og lønstigning, der har været stærkere end i de lande, vi skal konkurrere med, og derfor kan det ikke være en begrundelse, at disse lande ikke har anvendt indkomstpolitikken. Det er ikke dem, der indtil nu har haft det samme behov for den, som vi har haft.

Jeg tror, man skal studere disse tal, og man vil da se, at vort pris- og omkostningsniveau er steget stærkere. Jeg forstår ikke, at man totalt vil afvise at vurdere, om der ikke er en sammenhæng mellem disse ting.

Når man med en vis ret kan tale om, at lønforbedringer ofte indhentes, så er det jo, fordi man ikke vil gå ind og vurdere den sammenhæng, der er i det. Jeg tror altså, det er nødvendigt, og i modsætning til hr. Per Hækkerup tror jeg, at dette bliver en af de væsentligste opgaver i den økonomiske politik i de kommende år. Jeg er af den opfattelse, at det vil være nødvendigt, hvem der end danner regering efter valget — herom kan vi alle have vor tro, mere kan det jo ikke være — og det vil ikke være ansvarligt, om den kommende regering ikke meget hurtigt efter valget tager drøftelser op med arbejdsmarkedets parter om at finde veje for en sådan indkomstpolitik. Det bliver sagt, at det er bare et slagord, når man siger, at den skal være socialt afbalanceret. Slagord, ja vel, men de kan somme tider udtrykke det rigtige. Man må kalde det for min skyld, hvad man vil, bare man accepterer, at den skal være socialt afbalanceret.

Når vi fra regeringens side taler om, at indkomstpolitik ikke blot er en engangsfore-